

Prediking over Zondag 17 vr. 45

- Christus opstanding -

Vraag 45: Wat nut ons de opstanding van Christus?

Antwoord: *Ten eerste, heeft Hij door zijn opstanding den dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door zijn dood ons verworpen had, kon deelachtig maken. Ten andere, worden ook wij door zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Ten derde, is ons de opstanding van Christus een zeker pand onzer zalige opstanding.*

Liturgie:

Psalm 68 : 6

Psalm 89 : 4

Psalm 68 : 9, 10 en 16

Psalm 40 : 6 en 8

Psalm 119 : 88

Schriftlezing: Romeinen 6:4 -14

Gemeente,

U weet dat in de catechismus in het stuk der verlossing als inhoud van het geloof de twaalf artikelen van ons algemeen en ongetwijfeld christelijk geloof behandeld worden. Want wanneer in zondag 7 eerst gesproken is over de aard of het wezen van het geloof, namelijk dat het is een kennen en vertrouwen, wordt gevraagd: 'Wat is een christen nodig te geloven'? En dan is het antwoord: 'de belofte van het Evangelie'. Ik zeg het nu maar in mijn eigen woorden: beloften die uitgekristalliseerd zijn in de twaalf artikelen of de twaalf beloften van het Evangelie. De twaalf artikelen zijn twaalf beloften. Touwen die hangen van God uit de hemel op deze aarde, opdat arme zondaren houvast daaraan zouden hebben. Nu zijn wij midden in de bespreking van het geloof in God de Zoon. U weet, daaraan vooraf gaat schepping en de voorzienigheid, en dan volgen de namen van de Heere Jezus Christus met de staat der vernedering. En in de lijdenstijd, dus nog voor Pasen, hebben wij gesproken over wat de nederdaling ter helle inhoudt. Dat was wat, die allerverschrikkelijkste donkerheid en duisternis van de Godverlatenheid! En dat is wat, dat Christus daar plaatsvervangend geweest is! Om mensen niet alleen van de rand van de hel, maar ook in de helse verschrikking en kwelling vandaan te halen.

Nu maken wij een begin aan de zogenaamde staat der verhoging. Dat is dus de opgaande lijn waarbij de eerste is de opstanding, de tweede de hemelvaart, de derde de zitting ter rechterhand Gods en de vierde Zijn wederkomst is. En nu gaat de catechismus onmiddellijk over om naar het nut van de opstanding te vragen, omdat de catechismus het feit veronderstelt als bekend, als geloofd, als aanvaard en als omhelst. Dat vindt de catechismus niet vanzelfsprekend, want bij de hemelvaart wordt in een controverse met de Luthersen nogal uitvoering gesproken over de twee naturen van Christus en over wat Christus' hemelvaart betekent. Maar bij de opstanding doet de catechismus precies alsof de neus bloedt, en laat al de praters, al de ontkeners en al de doodverklaarders van de Heere Jezus Christus in de kou staan. Het lijkt wel alsof de catechismus het niet de moeite waard vindt om enige aandacht aan hen te besteden. Terwijl u weet dat reeds in de Bijbel in de oud-christelijke gemeente de opstanding der doden een omstreden vraag was. En vandaar uit de opstanding van Christus. Terwijl de eeuwen door de kerk de vervluchtiging van de heilsfeiten als een schaduw langs haar pad heeft gehad, dat wil zeggen de verdamping, de verwazing, de zogenaamde vergeestelijking, waarin het hart, het merg, het historische, het door God in de historie ingedragene, wordt ontkend. Maar ik voel mij gelukkig ontslagen om daar breed op in te gaan, omdat dat in de stof van 1 Corinthe 15 nog wel nader aan de orde zal komen.

Er is ook een manier van mensen die zeggen: er is er nooit één terug gekomen en wie bewijst het? Dit is eenvoudig geen antwoord waard. We zeggen: arme stakker, wat erg dat jij er zo overdenkt! Maar je bent mij geen antwoord waard. Dat klinkt wat arrogant, wat aanmatigend. Dat mag natuurlijk niet helemaal, maar het is ook iets triomfantelijks. Wat zal het erg zijn om er achter te komen.

In ieder geval gaat deze catechismusvraag over het nut. Wat nut u, wat heb je eraan? Bij de opstanding van Christus wordt hier gesproken over de overwinning van de dood. Zeker, Christus is éénmaal opgestaan. Maar we weten dat Hij wat Zijn wording betreft een hele lange reis heeft afgelegd van het paradijs tot Bethlehem. Natuurlijk is het Kindje éénmaal geboren, maar de wording van Christus in ons vlees is al begonnen, zodra God onze ouders in het paradijs ging toespreken in een beloftewoord. Dat wil zeggen: Hij werd megedragen in de lendenen van zijn voorvaderen. Hij ging mee door al de dieptepunten en de hoogtepunten. Hij werd als het ware begraven in Egypte toen het volk geslagen en doodgemarteld werd. Hij ging door de Rode Zee. Hij ging door de woestijn met het murmurerende volk. Hij glansde en straalde in het koningschap van David en Salomo. Hij ging met het volk de neergang en de afbraak van het tien-stammenrijk, straks van het twee-stammenrijk. Hij ging in de dood van de ballingschap in, en rees daar weer uit omhoog in het volk, met het volk. Gemeente, in Israël ligt de aangekondigde Messias. En zo is Hij gekomen. Terwijl al Zijn figuren en gestalten reeds in het Oude Testament ons getekend staan.

Maar toen Hij kwam, en toen Hij ons vlees en bloed aannam, leek het wel alsof de dood Hem in zijn greep kreeg. Want Hij is niet onsterfelijk geschapen als Mens, maar Hij is precies als wij op de doodslinie komen te staan. Hij is met heel Zijn bestaan ingegaan tussen de grens van geboorte en dood. En dat is gebeurd. Want Hij is in het huis van de sterke, dat is de dood, ingekomen. Die sterke had Hem in zijn macht. Hij moest en Hij wilde (denk maar aan de Goede Vrijdag-prediking) het hoofd buigen en de Geest aan de Vader bevelen. En Hij is ingegaan in dat griezelige rijk van de dood. Maar ook daar waakt het Woord Gods over Hem. Het is wakker over Hem. Want in de dood (vreemd om te zeggen), worstelt Hij met de dood, en de dood met Hem. Want het Woord des Heeren moest worden vervuld: 'Gij zult Mijn ziel in de hel, dat is in het graf, niet verlaten, Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige verderving zal zien, Gij zult mij het pad des levens bekend maken'. Dat is het pad des levens door Zijn graf. En daarom zegt Petrus op de Pinksterdag toen hij beter onderricht was dan te voren: 'aangezien het niet mogelijk was dat Hij door de dood werd vastgehouden'. De Heere Jezus Christus is in de dood terecht gekomen, niet per ongeluk, maar als een veroordeelde. Als iemand die die dood moest ondergaan. Maar onschuldig. En als daar gejuicht wordt van de kant van Zijn vijanden, hebben ze altijd te vroeg gejuicht. Want de dood had Hem wel ingeslikt, maar het is hem slecht gekomen. Zoals het de vis slecht gekomen is die Jona doorslikte, en hem op een bepaald moment moet uitspuwen. Zo heeft de dood met deze prooi geworsteld. Hij moest Hem weer terug geven.

Om een ander beeld te gebruiken, zoals Petrus gebruikt in Handelingen 2, is de dood in barensweeën geraakt. En dat Hij, terwijl Hij het leven moest baren, zelf overlijdt. De dood is gedood! Gemeente, dat zijn geweldige woorden! Er is er nog nooit één teruggekomen, tenzij bij wijze van voorschot op de opstanding van Jezus Christus. Wat nog nooit vertoond is, wordt hier vertoond. De dood geeft de Eersteling terug. En in de geboorte van de Eersteling sterft de dood, maar leeft het Kind! Leeft de Gebaarde. Daarom staat hier in de catechismus dat Hij door Zijn opstanding de dood heeft overwonnen. Want dat woord moet u wegen. Elk woord uit de catechismus moet u over uw tong laten rollen en in uw hart overwegen en overdenken. Het is kort, maar er staat veel in! De Bijbel zegt het nog krachtiger: Dat Hij de dood heeft vernietigd. Bij vernietigen denken wij aan versplinteren, zodat je niets meer terug vindt. Dat Hij de dood heeft vernietigd. Dat is wat gemeente, terwijl toch de Schrift leert dat de Heere Jezus niet schijndood was, maar echt dood. Hij kon sterven. En als Plaatsvervanger beladen met de vloek van Zijn kerk, moest Hij de dood sterven die wij verdiend hadden. En intussen vernietigt Hij de dood.

Gemeente, al wat leeft worstelt tegen de dood in. Dat kunnen we bij onszelf en anderen waarnemen. Desniettemin heeft de dood de geslachten weggemaaid. En dan kunnen wij zeggen dat wij de dood te boven zijn, maar Christus overwon de dood in gemeenschap *met* Zijn volk *en* voor Zijn volk. Immers de overwinning van Christus op de dood wordt in de Bijbel altijd in verband gebracht met mensen die hun levenlang door angst voor de dood worden gekweld. En die dienstbaar zijn aan de dood. Die hem als een loden last ervaren. En dat is in een verontrust en open gemaakt geweten. In een schuld bewust geweten. Want dan weten wij dat we elke dag een dag dichterbij die rechterstoel van Christus staan. En hoe zullen we het daar maken? Als een mens dat voor zich heeft, wordt hij tot stilstand gebracht. Dat is nodig. Dan kunnen we niet begrijpen dat mensen daar maar zo heen dartelen, hoewel we dat zelf ook deden. Het is wat, de mens gaat op de rechterstoel van Christus aan. En nu is een verontrust geweten en een open consciëntie en daarbij een verbrijzeld hart, dat alles is in de macht van de dood. Want daar worden ook nu mensen vastgehouden door de banden van de dood, die als zuignappen op u gevestigd zijn. De mens is helemaal geen baas over zichzelf, dat is de grootste ketterij die er ooit verkocht is. We zijn het nooit geweest, en we zullen het ook nooit worden. We zijn of een dienstknecht der zonde, of een dienstknecht van Christus, maar verder brengen we het nooit.

Nu komt Christus zelf midden in die dood liggen. Wij zoeken Hem hier en we zoeken Hem daar. Maar Hij is precies komen te liggen, waar u op het ogenblik ligt! Dat kan voor uw besef en in werkelijkheid zo ver van God af zijn, dat u zegt: is er voor mij een weg? Dat kan door de bestrijding van buitenaf en van binnen. Waarin altijd gezegd wordt: het is niet voor jou. In die situatie kan dat zijn dat een mens gebonden ligt. Door de machten van de dood en van de zonde. Daar ligt de Christus. Hij is veel dichterbij dan u denkt! Wij zoeken Hem altijd net even hoger dan wij liggen en denken: als ik daar nu maar eens van af ben, of als ik die zonde nu eens te boven ben, of als ik daar nu eens niet meer aan kom. Dat is nog gebrek aan licht. Daar moeten we ontdekking voor hebben. Christus ligt altijd dieper, dan wijzelf denken te liggen, nog dieper. En wanneer een mens helemaal wegzakt, dan is er een bodem in de hel, in de verlatenheid, in de veroordeling, in de vloek, en in de verdoemenis. Christus ligt daaronder, in de macht van de dood. Gemeente, en toen heeft Hij ze verbroken! En nu kunt u het geloven of niet, maar het wordt u gepredikt opdat u het gelooft, dat het Christus' dagelijks werk is. Het is Zijn liefste werk, Zijn enige werk om die banden van de dood te verbreken. En mensen die in de strik van de vogelvanger zitten eruit te halen. Zodat ze zeggen: 'de strik is gebroken en wij zijn ontkomen'.

Gemeente, de Heere Jezus kan die banden verbreken. En Hij wil ook nu mensen er vanaf helpen. En mensen eraan helpen. Aan de band der liefde, aan de band van de genade. Aan de band van het geloof, aan de band van de hoop. Daar zet Hij zich voor in. Hij staat ook in de gestalte als een dienstknecht voor ons. De duivel gedraagt zich altijd als de wettige eigenaar. Ook wanneer wij aan die strik zijn ontkomen of in andere strikken zijn terecht gekomen. De duivel is de grote zielemoordenaar. Hij is de grote wegsleper van mensen naar de dood en het graf. En nu zegt Christus: 'Ik ben de opstanding en het Leven. Die in Mij gelooft zal leven ook al ware hij gestorven'. Gemeente, wat is dat een woord! U zult zeggen: sterft daar er één minder om? Gaan de begrafenisondernemers nu met pensioen? Wordt die baar nu opgeruimd? Nee, dat blijft allemaal staan. Daarover hebben we het een andere keer al breedvoeriger over gehad. Maar nu is er een groot verschil of een mens weggesleept wordt naar de dood en naar het oordeel en naar de verdoemenis, dan wel dat hij ontslaapt. En straks in de eeuwige morgen ontwaakt. Dat is wat! Dat de dood gedenatureerd is; dat wil zeggen van een andere natuur is geworden en een andere aard heeft gekregen. Gelukkig mag dit een verandering geven in de staat. Namelijk uit de staat van het leven Gods op deze aarde naar de staat der verheerlijking. Zo overwon Hij.

Gemeente, wat is dat een vredig woord! Ontslapen, om straks te ontwaken! Dat is voor Gods kinderen, dat is voor de gelovigen. De anderen, die sterven weg om in die verschrikking te ontwaken. Het is een tegenstelling, want wakker worden doen we allemaal. Het scheelt aléén maar wanneer. Zien zullen we Hem ook allemaal. De doodsoverwinnaar. En voor Hem knielen zullen we ook allemaal. Gedwongen of vrijwillig, maar het is zo'n groot verschil hoe of Hij ons van binnenuit heeft overwonnen en voor Zich ingewonnen. En hoe Hij ons tot Hem heeft over gebogen. Gemeente, dat was die grote doodsoverwinnaar. En waarom doet Hij dat? Omdat Hij ons de gerechtigheid die Hij ons door Zijn dood verworven heeft, kon deelachtig maken. Kostelijk woord, de gerechtigheid. Dat weten de jongens en meisjes op catechisatie wat dat betekent. Dat je van binnen en van buiten beantwoordt aan Gods wil, aan Gods wet. Dat je helemaal in overeenstemming bent met wat God heeft gezegd. Daar kon de duivel ook niets op aanmerken, want de Heere Jezus was van binnen en van buiten helemaal naar God gekeerd. Toen Hij dus wakker werd uit de dood waren Zijn handen weer vrij, want ze hadden allemaal doeken om Hem heen gedaan. Wat gaat Hij dan doen? Dat weet u wel. Hij gaat bij mensen op bezoek. Hij gaat her en der overal die verstrooide schapen vergaderen, en Hij brengt ze aan de drenkplaatsen van Zijn heil. Hij brengt ze, hoeveel moeite dat ook kost, tot het geloof.

De gerechtigheid. Hebt u er ooit wel eens overdacht dat er niets op Hem aan te merken valt? Dat de Vader zo'n welgevallen heeft in Zijn Zoon als Hij uit de doden oprijst. Dat Hij zegt: Mijn Zoon, Ik heb U als een schuldige terecht laten stellen, maar nu bent U helemaal gerechtvaardigd, want die gestorven is, die is aan de zonde gestorven. Zo heeft Christus als Borg helemaal rein in Zichzelf, tegelijkertijd, één en al onreinheid door onze zonde, in die dood de zonde achtergelaten. Die gerechtigheid betekent dus dat een mens weer recht op voor God kan staan. Rechttuit. In de goede verhouding. Dat betekent dus dat God de schuld van Zijn volk te niet heeft gedaan. Dat Hij er een grote streep heeft door gezet. O gemeente, wat een werk! Dat Hij nu, uit de doden herrezen Zijn gerechtigheid, Zijn rechte verhouding tot de Vader, ook Zijn kinderen toerekent! Gemeente, dat is niet om uit te spreken! Dat Hij door Zijn gehoorzaamheid zoveel verdiensten heeft, dat de Vader die verdiensten toerekent aan mensen die maar drie aanklagers hebben, al maar. Je eigen geweten, de duivel en de zonde. En die zeggen volgens zondag 21: het was met jou niks, en het is met jou niks, en het zal ook nooit wat met je worden. Want dat is nu juist het wonder in het wonder. Een mens staat aangeklaagd voor God, zijn hart veroordeelt hem, de duivel beschuldigt hem, de wet vervloekt hem, en dat God die gerechtigheid van Christus, want daar gaat het nu om, een mens schenkt en toerekent.

En nu staat hier dat Christus Die de dood overwon, niet alléén die gerechtigheid verwierf, maar ze ook toepast en ook deelachtig maakt. Dat wil zeggen: er is maar één Christus, die het deed en doet. Die het verwierf en die het toepast. Het is niet zo dat de Heere Jezus tot en met Golgotha en de hof van Jozef van Arimathea heeft gezegd: het is volbracht, en nu moeten jullie het maar zien, maar dat Hij al die gerechtigheid toepast en toe-eigent. En daarvoor is Hij omgord met Zijn Geest, dat weet u. Het zal nog Pinksteren worden. Wat een grote Zaligmaker hebben wij! Dat Hij de banken aftast met Zijn ogen, niet alleen of er mensen zijn die vergeving van schuld nodig hebben, maar die zo dolgraag in de rechte verhouding met God zouden staan. Die vrede met God krijgen door het bloed van Christus. En weer aangenomen worden tot kinderen. Weer helemaal kind in huis zijn. Dat God Zijn aangezicht niet meer verbergt, maar dat alles weer goed is. Wat is Hij groot, dat Hij het hele Evangelie uitmaakt. Dat het hele Evangelie in Hem besloten is. Dat wil zeggen: Jezus sterft gericht. Dat wil zeggen: gericht, op mensen. Gericht, in de eerste plaats op God. Daar zijn dus geen toeschouwers nodig, maar deelhebbers, die deelachtig gemaakt worden. En dat is even een wonder, dat dat Evangelie ons verkondigd wordt, want er is niet één die naar God vraagt en die naar God zoekt! En er is er niet één die uit zichzelf wil zalig worden! Maar God wil dat Zijn kerk zalig wordt. En God laat dit Evangelie prediken, waarin Zijn heilswil wordt uitgeroepen. En God laat Zijn Geest werken.

Gemeente, hoe staat dat met dat deelachtig maken? Een heleboel mensen hebben daar hele vreemde voorstellingen over. Ze leven bij hun voorstellingen. Is het niet zus, en niet zo? Nee, maar ze hebben er dan ook geen werkzaamheden mee. Het is een bevroren kennis. Het lijkt wel graniet. Ze kijken u glazig aan. Hun hele bestaan is verglaasd. Dat is de dode orthodoxie. Dat is de grootste vijand van het Evangelie. Kohlbrugge zegt: de dode orthodoxie heeft de kerk meer kwaad gedaan dan de vrijzinnigheid. Ik laat die uitdrukking voor Kohlbrugge, maar ik wil u wel zeggen dat die verglaasde orthodoxie, waarin mensen precies denken te weten hoe het moet gaan, zonder dat ze één werkzaamheid hebben aan de troon der genade levensgevaarlijk is. Gemeente, laten we eraan denken dat één werkzaamheid, één ware zucht tot God, is duizend keer meer waard dan de rest bij elkaar. Welnu, het is niet alléén nodig dat een mens er eens aan denkt, als zo de dood langs hem heen schuift, en dat gebeurt haast iedere dag. Meestal zien we het niet, onze ogen zitten net zo ver dicht als van Bileam. Voor al die engelen des doods die er onderweg staan. En waar ze al niet meer zijn. Het is maar niet alléén dat er eens een paar consciëntieporren krijgen, maar dat wij des doods schuldig zijn! Morgen kan het te laat zijn! Zo urgent staat de hemelklok, dat ze altijd zegt: Heden, heden, zo gij Mijn stem hoort, morgen kunt u in de eeuwigheid zijn!

Gemeente, daar zijn mensen die moeten weten of er een Man is die voor hen betaalt. Dat is even groot. Als we zo werkzaam raken, dat we zeggen: 'Heere U mag met mij doen wat goed is in Uw ogen, snij al mijn hoogmoed en snij alles er maar af'. Maar ik moet er Eén hebben Die voor mij betaalt, Die voor mij in de plaats staat. Nu die is er! Hij kijkt u zo aan. En als u daar ligt, dan is Hij vlak bij u. Zo dicht bij, dat Hij zegt: kom! Hoort u Zijn stem niet, dat Hij uitgaat om de buit van het overwonnen land, in de vorm van de gerechtigheid voor God - het is weer helemaal goed - toe te passen? Hij zorgt voor alles, ook voor het geloof. Als u zegt: o dat verschrikkelijke ongeloof. Hij weet er raad mee, want dat geloof, dat heeft Hij ook verdiend. Hij heeft volmaakt geloofd. En de Geest werkt dat geloof in de ziel, dat is de achterkant. En dat geloof aan de voorkant, dat zijn twee handen die maar niet van de Heere Jezus kunnen afblijven, al worden we nog zo weg geslagen en al hebben we nog zo diep te buigen. Want al wat aan Hem is, is zeer begeerlijk. Gemeente, wat een zaak!

In de tweede plaats wordt ons gezegd: 'dat Christus door Zijn dood ook het nieuwe leven schenkt'. Nieuw leven. U hebt allemaal wel eens een kind gezien, dat één beentje, of twee beentjes omhoog stak, en zei: kijk eens ik heb een paar nieuwe schoenen. Nu, daar straalt dat kind bij. Een paar nieuwe schoenen. Of moet u eens kijken wat een mooie nieuwe jas of nieuwe jurk ik van mijn moeder gekregen heb. Nieuw, dat trekt ons, dat boeit ons. De glans ligt erop. Dat wil dus zeggen, dat nieuw staat ten opzichte van oud. En oud zijn we als we geboren zijn, geestelijk gezien. We zitten aan Adam vast. Oud, verouderd en der verdwijning nabij. En nu is in Christus (want die gerechtigheid is in Christus) ook dat nieuwe aanwezig. 'In Christus zijt gij', zegt de apostel, 'een nieuw schepsel'. Het oude is voorbijgegaan. Het is er nog wel, in de ondergrond en de achtergrond, maar het is alles nieuw geworden. Zo fonkelnieuw als een nieuwe fiets, als een nieuwe auto, als een nieuwe japon, als een nieuw pak, noem maar op. Zo fonkelnieuw kan uw leven worden door Gods Geest. Is dat even een wonder, dat door Zijn kracht het oude begraven is en wordt en dat nieuwe opstaat. Het oude daar komen we grondig mee in aanraking. Twee linkerhanden om het Evangelie aan te pakken, helemaal scheef en vergroeid. Helemaal verdwaasd, overal staan we verkeerd voor. En vooral hebben wij een hang naar het zicht- en tastbare. Deze wereld, die zich aan ons voordoet en die is Gods wereld. Maar die is door de zonde voorbij trekkend geworden. En nu zijn wij druk van de morgen tot de avond en we hebben onze taak en roeping en dat is uitstekend, maar we hebben er geen erg in, tenzij wij opmerkzaam worden gemaakt, ook weer in de prediking, dat dat allemaal voorbij gaat. De boerderij gaat voorbij, kinderen passeren vroeg of laat, u bent zelf een passerende figuur op deze aarde die weer plaats moet maken voor een ander. Gemeente, in deze verouderde wereld spreekt Christus het nieuwe woord. 'Amen, Amen, zeg Ik u, de ure komt en is nu, waarin de doden zullen horen de stem van de Zoon van God'.

Het is door Zijn kracht. Dat is even een prediking! Veronderstel dat ik aan moest knopen bij uw kracht, dan gingen we allemaal de put in. Door Zijn kracht, die zelfs de doden levend maakt. En dat blijft nu ons leven lang aan de orde. Want aan onszelf overgelaten zakken we weg en zinken we als bakstenen. We kijken altijd de verkeerde kant uit. We zoeken altijd de Levende bij de doden. We hebben een Gode vijandige ligging. En kruis dragen daar hebben we geen verstand van en nog veel minder zin in. Elke dag moet de Heere dat ons leren, met een veel oneindiger geduld, dan een meester op school die kinderen heeft die niet zo goed mee kunnen. Want die kan er nog wat van maken, maar de Heere Christus, Die moet er alles in leggen. Oneindig geduld. Hij moet het altijd opnieuw opwekken, zodat wij de kreet slaken: 'Laat mijn ziel leven, zo zal zij U loven'. En als u uzelf kunt helpen dan moet u die religie van u en dat geloof van u eens diep wantrouwen. De discipelen slapen vaak, maar Jezus bidt. Hij bidt vóór. En daarom schiet er geen roem over, dan de roem in de vrije genade alléén. En de wil van de genade maakt de wil van het vlees te niet. Die wil des vlezes en der gedachten, daar is niets aan te repareren, daar is alleen maar wat aan te kruisigen.

Opstandingsleven. Daarom staat er niet dat ik zelf wat beter worde, hoewel dat als vrucht van Gods genade in de heiliging zeker het geval zal zijn in Gods oog althans. Maar opdat ik Hem kenne. Dat is Christus in de kracht van Zijn opstanding. In Zijn dood gelijkvormig gemaakt worden. Paulus hunkert ernaar, hij snakt ernaar. Het is de diepste vorm en beweging van zijn leven. En dat geeft ook andere begeerten, andere wil, andere plannen, andere overwegingen, een ander geheugen, een andere lust en een andere gang. Wat een rijkdom, opgewekt te worden van dag tot dag. Dat is genade voor genade.

En het laatste is (want we moeten bekorten) dat de opstanding van Christus een zeker pand is voor onze zalige opstanding. De opstanding geeft drie soorten nut. Eerst hebben we het gehad over de rechtvaardiging of de rechtvaardigheid, toen over de heiliging of de heiligheid, die zitten aan Christus vast, en nu het derde is de heerlijkheid. Want er is op deze wereld niet zoveel heerlijk te bekijken. O, de schepping is schoon, maar wat de mensen er van maken dat is ontstellend. We stikken bijna in ons eigen vuil. De ontluistering. De ontheerlijking, als ik u dit zo even mag zegen van de mens, van de mens in al zijn verhouding, het cynisme waarmee de teerste dingen van het leven worden afgedaan. Wat is een mensenleven nog waard? Mensen die strijden voor vrede op de aarde en afschaffing van alle atoomwapens en voor de instelling van een politieleger, vermoorden van ongeboren kinderen aan de lopende band in de moederschoot. Je moet maar durven. Wat is er nu voor heerlijk aan een mens? Wat is er nu voor heerlijk in deze tijd ook van ontluistering, en toch staat er geschreven: 'Ik maak alle dingen nieuw'. Ook dat lichaam van jou. Een lichaam kan uitbloeien, zeker in de jeugd, wat kan een jongen en een meisje niet stralend er uit zien, bijvoorbeeld op de dag van hun trouw, maar ook als ze elkaar lief krijgen, en ook verder. Wat kan een mens er niet aangenaam uitzien. En toch, dat gaat allemaal verschrompelen. Wij dragen de kiem van de dood in ons mee. En tenslotte gaan we met al ons drijven en willen het graf in. Allen die voor u en mij uitgegaan zijn, hetzij ze God vreesde of niet vreesden liggen allen in het graf. En binnenkort wij ook. Dat is de ontluistering tot in het diepst. Niet meer lopen, staan en gaan, niet meer over jezelf beschikken, niet meer over je huis, en je geld, en je tijd en noem maar op. Maar een ander handelt voor je en zegt: weg ermee. En gemeente, nu is in die plaats van die onttakeling, die verschrikkelijke plaats, de Borg geweest. Dat is een voorportaal. Een doorgangshuis. Zo'n gang waar je doorheen loopt. Voor de zalige opstanding.

En de catechismus zegt: dat is een pand. Daar heb je nu houvast aan! Ja, in het geloof alléén! Hoe wil je er anders houvast aan krijgen? Daar heb je nu houvast aan dat de Heere Jezus Christus in Zijn graf gelegen heeft, en dat Hij opgestaan is. En nu is het nooit zo dat Hij dat alléén doet, maar dat er duizenden, een schare die niemand tellen kan, achter Hem aankomen. Gemeente, dat gaat op een verheerlijkt lichaam aan. Dat is wat! Daar zullen geen kreupelen meer zijn en geen strompelenden. En geen mensen meer die vergaan van de pijn in hun rug of waar ze ook maar pijn rondragen. Daar zullen geen mismaakt geboren kindertjes meer zijn, daar zullen geen mensen zijn met leerproblemen. Daar zullen geen mensen, nou noem maar op.

Die hele zee van ellende, die als gevolg van de zonde over ons is gekomen. En dat God nu die weg gekozen heeft! Dat we er zo diep doorgaan, tot onder de graszoden door. Zo'n weg, dat is onbegrijpelijk en onbeschrijfelijk, maar het is waar! Want de dood, de opstanding van Christus is de waarborg dat ons lichaam helemaal tot stof terugkeert en verheerlijkt zal worden, zonder maag of spijs en drank, zonder huwelijksverhouding of wat dan ook op deze aarde nog anders mag zijn. Maar zij zullen zijn als de engelen Gods, met een verheerlijkt lichaam. En als Paulus mensen tegenkomt die op hun manier hun weetje hebben en zeggen: hoe wil je dat nu kunnen? Hoe wil dat nu in de wereld mogelijk zijn? Dan zegt hij: gij dwaas. En dan denk je aan een boer die een tarwekorrel en veel meer in de aarde gooit. En dat komt onder de aarde terecht. En die tarwekorrel sterft en die kiem ontspruit. Kun je dat bekijken? Kun je dat klein krijgen? Kun je dat verklaren, zegt Paulus. Nu, laat het dan aan God over.

We hebben een zo'n grote God gemeente, waarop we zo groot vertrouwen mogen hebben! We kunnen dat zo veilig aan Hem overlaten, daar zorgt Hij wel voor! Want ons verstand moet bekeerd worden. Ons hart ook en ons verstand ook. En er zijn heel wat mensen die goed orthodox zijn, en die weten goed dat hun hart bekeerd moet worden, maar ze weten nog niet voldoende dat hun verstand ook bekeerd moet worden. Vorige keer hadden we het over het geheugen, en dat verstand, dat zit heel wat mensen in de weg, maar dat het nu gevangen genomen wordt onder de gehoorzaamheid aan Christus. Hij zorgt ervoor. Gemeente, dat zal wat zijn! Is dat geen nut de rechtvaardiging en de heiliging? Dat er in het geloof althans hier reeds is de verheerlijking. Daar gaan we op aan; hoewel daar ook is een opstanding ter verdoemenis. Daar spreekt de catechismus hier niet over, maar de Bijbel wel. Er is niet alléén een opstanding tot het leven, maar ook een opstanding tot afgrijzing. Gemeente, de catechismus grijpt hier het christelijk geloof aan. Het troost de christenen, die er zo'n behoefte aan hebben, dat ze in dit leven getroost worden. En de anderen laten ze op zichzelf toezien. Laten ze er aan denken wat tot hun vrede dient. Bedenk wat het zijn zal op zo'n grote zaligheid geen acht te slaan! Maar dat doet niets af van de troost waarmee de arme kinderen Gods worden getroost. Waarvan de apostel zegt: 'Zo dan vertroost elkander met deze zaken, met deze dingen'. En gemeente, opdat we er uit leven zouden!

O, dat leven des geloofs! Die omgang met God! Is het u bitterder dan de dood als God Zijn aangezicht voor u verbergt? Dan hebt u oorzaak gegeven. Het ligt altijd aan ons. Maar dan is Zijn komst in het hart, tot ons in het Woord, beter dan dit leven. Ik hoorde in deze afgelopen week dat een belijdeniscatechisante van mij, die ik 18 jaar geleden trouwde, de Heere Jezus had gevonden. Dat is even wat! Als je dat hoort, dan springt je hart op van vreugde. Ze had er van haar jeugd af aan naar gezocht, maar ze kon er niet komen. En het had altijd haar veroordeeld. Totdat de dominee preekte over: 'Ik heb u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst. Ik heb klaagliederen gezongen, maar gij hebt niet geweend'. Ja, dat was wat voor haar, dat werkte door. Ze kwam op de knieën, al maar op de knieën. Misschien zitten er hier ook mensen wel? Gemeente, en toen is de Heere Jezus naar haar toe gekomen. Uit het Woord. Dat is een wonder. Dat Hij voor haar, dat wondere werk der verzoening tot stand had gebracht. Die ontdekking daar gaat het om. Dat wij tot de Heere Jezus geleid worden. En nu zegt de apostel Paulus: 'Ik wil van niets en niemand anders weten dan van Jezus Christus en Dien gekruisigd'. We mogen er bij zeggen: 'en opgestaan tot onze rechtvaardiging, tot onze heiliging, en tot onze verheerlijking'.

Amen

G. Boer